

Letnik MMXXII
Št. 9
December 2022
Bilten

Viharnikove niti časa

Rdeča nit

1. POPOTNICE VIHARNIKU

- Uvodnik
- Vaški klepetulji pesnita

2. IZ ZANKE V ZANKO SKOZI ČAS

- Skozi desetletne sanje
- Sprehodi za nasmeh
- Olimpijski Viharnik
- Viharniška koktejl zabava

3. Z ROKO V ROKI

- Ko si podamo roke
- Medgeneracijsko sodelovanje
- Obisk iz sosednje Avstrije
- Pikniki

4. PODOBE VIHARNIKA

- Domski obrazi

5. ZA TELO IN DUŠO

- Z gibanjem do sanj

6. PISMA

- Pismo svojke
- Pismo stanovalke
- Nadežda Kerševan, 100 let

7. ZLATE ROKE IN USTVARJALNI DUH

- Ročna dela gospe Helene Kramar
- Ko ostane sled dotika
- Ko vse raste in cveti
- Božični in Velikonočni bazar
- Prostovoljstvo

8. STKANE NITI

- Novoletna zabava s stanovalci
- Izlet v Prekmurje
- Comettove športne igre
- Ejga, a greš z mano?

Izdal: Dom Viharnik
Uredniški odbor: Karmen Romih
Elvisa Čatak
Sonja Hüll
Mateja Kogovšek
Elvira Mustafi

Vaški klepetulji: Mira Smolej
Darinka Tarman

Lektoriranje: Karmen Sluga

Oblikovanje: Rosje

Tisk: Medium

Naklada: 250 izvodov

December 2022

Fotografija na naslovnici: Gospa Nadežda Kerševan

VIHARNIK
DOM STAREJŠIH KRANJSKA GORA

Za morebitne napake se opravičujemo.

Dragi bralci,

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

Naslovnico devetega biltena krasi fotografija naše stanovalke, ge. Kerševan, ki praznuje svoj stoti rojstni dan. Ob visokih jubilejih se večkrat sprašujemo o svojem življenju. O smislu, pomenu življenja, kaj obžalujemo in na kaj smo posebno ponosni. V desetih letih delovanja v domu za starejše sem iz pogovora s starejšimi ljudmi ugotovila, da največkrat obžalujejo to, da niso živeli svojih sanj. Tako ni naključje, da so prav sanje rdeča nit letošnjega biltena.

Robert Moss, avtor številnih publikacij o sanjah, pravi: »Kdor aktivno sanja, se zna odločati v življenju. Spozna, da se lahko v vsaki situaciji odloči za to ali ono. Odloči se, da se ne bo prepuščal samoomejujočim prepričanjem in omejenim modelom resničnosti, katere mu na pladnju prinašajo drugi ljudje. Kdor aktivno sanja, se nauči razvijati možnosti, ki so dovolj močne, da ga popeljejo onkraj strahu in brezupa v svobodo in radost.«

Živeti svoje sanje je ključ do sreče. Pri tem se poraja vprašanje, ali si upamo stopiti iz cone navideznega udobja in živeti svoje sanje? Zato je potreben pogum, volja in ljubezen. Ljubezen do življenja. Slavni igralec Clint Eastwood je dejal, da je v življenju imel velike sanje, ki pa se niso uresničile, a vsaj sanjal je.

Dragi stanovalci,
naj vam praznični decembrski dnevi priključijo spomine o svojih sanjah, v novem letu pa naj vas spremlja zdravje, volja in ljubezen.

Dragi sodelavci,
živite svoje sanje, naj bo novo leto korak bliže k njihovi uresnitvi.

Uvodne misli

Pripravil: Matjaž Čampa, direktor Comett domovi d.o.o.

V srednješolskih letih sem imel vzornike v alpinistih, sanjal sem o tem, da se bom nekoč kot Zaplotnik povzpel na vrh Everesta. Nič od tega se ni uresničilo, sem pa že takrat spoznal nekaj zlatih pravil pri plezanju, kot so: ko si na vrhu, si šele na polovici poti; obrni pravočasno, da ne bo prepozno; spoštuj naravo in vreme. Tudi jadranje, moja druga ljubezen, ima podobne zapovedi: skrajšaj jadro, ko prvič pomisliš na to; ne more ča more ne more (original je bolj sočen kot prevod). Tega sva se s Heleno držala, ko sva se odločala o umiku iz vodenja domov za starejše. Pri najinem delu naju nikoli niso vodile samo sanje, ampak premišljene in včasih tudi tvegane odločitve. Veliko idej sem črpal iz športa, tam sem pridobil tudi potrebno vztrajnost. Vajeti in odgovornost je potrebno prepustiti pravočasno, kasneje je lahko škodljivo za podjetje in zaposlene. Vedno sem zaupal svojim sodelavcem, zaupam jim tudi sedaj, da bodo nadaljevali kvalitetno delo.

Viharnik ima zdrave temelje in vse možnosti za razvoj. Desetletne izkušnje, sposobno vodstvo, čudovita lokacija, napovedana širitev in svež kapital so garancija za to. Prepričan sem, da bodo novi lastniki znali prepoznati Viharnikovo dosedanje delo in vizije.

Prebivalci Slovenije smo žlahtna kombinacija balkanske improvizacije, mediteranske nonšalantnosti in hedonizma ter srednjeevropske preračunljivosti. Tega nima nihče, vsi drugi so slabi imitatorji. Izkoristite ta kapital, nadgradite ga s potrebno samozavestjo. V oblakih ne živi nihče. Samo neuresničene sanje.

Dragi stanovalci, upam, da bova s Heleno čez dvajset let še tako vitalna, kot vas je, tudi po zaslugi vseh zaposlenih, veliko v Viharniku. Ne bo se nama težko odločiti za bivanje v vašem domu. Zadnji uvodnik v biltenu, zadnji razširjeni kolegij, zadnja novoletna zabava,... Malo nostalgije in veliko zadovoljstva z našim opravljenim delom. Prav gotovo se bomo še videli tako v Viharniku kot v »sanjski Kranjski«. Takrat brez poslovne hierarhije, samo na prijetnem pogovoru o vremenu, na planiških poletih, hribovskih podvigih in tekaških treningih, seveda pa tudi v vlogi prostovoljca.

Uaški klepetulji pesnita

Pripravili: Darinka Tarman in Mira Smolej,
prostovoljki

MOJA POT

*Poznaš ti pot, kjer sreča spi?
Želim, da bi jo našel tudi ti.
Le v hudih dneh trpljenja
spoznaš prijatelja življenja.*

*Vsak dan hodim v korak s teboj,
v mislih vedno si z menoj,
zato si vzemi čas za sanje,
če lahko verjameš vanje.*

*Čeprav prehitro čas beži,
imajo še dovolj moči.
Postoj, ozri se naokrog,
odurzi breme vseh nadlog.*

*Lepo je živeti, kajti živeti
pomeni vsak trenutek znova začeti.*

Darinka Tarman

ZDRAVJE

*Dobrina vsemogočna –
Razvija telesa močna.
Aktivnosti raznolike vzpodbuja,
Vero v napredek ponuja.
Je darilo za skrbno negovanje,
Energija za uspešno delovanje.*

Mira Smolej

Iz zanke v zanko **skozi čas**

Skozi desetletne sanje

Pripravila: *Elvisa Čatak, delovna terapevtka*

Upati, zaupati in sanjati. Deset let nazaj je zrasla naša hiša, polna upanja, prepletена z zaupanjem in sanjami. Prazne stene so dobile dušo, sobe zgodbo, hiša pa je postala gnezdo miru.

Praznovanje desete obletnice smo izkoristili kot priložnost, da se s ponosom ozremo nazaj na prehojene korake in povemo, da je za nami deset lepih in uspešnih let. To so tista leta, ko so se postavljali temelji, leta, ko nas je zmotil tudi kakšen vihar in nenazadnje leta, ki so polna prijetnih spominov in sanj.

Viharnik ponosno stoji v čudovitem okolju. Krasijo pa ga tudi vaščani, ki ga obiskujejo. Ampak včasih se zgodi tudi to, da se sem ter tja v Kranjski Gori tudi kaj govori, mogoče včasih tudi napihne. In vsi vemo, kdo je tisti, ki ima najraje sosedove zgodbe, kdo je tisti, pri komer se zavese blago premaknejo, ko pogledate na okno hiše, in vsi veste, kdo se ne drži reka, da je treba najprej pomesti pred svojim pragom. Ja, to sta najboljši vaški opravljivki vseh časov, Mina in Franca, ki sta poskrbeli za veliko mero smeha.

Kulturno prireditev so dodatno popestrili fantje iz zasedbe Kranjci, plesno pa sta jo začinila plesalca standardnih in latinskoameriških plesov. Častna govorca sta bila župan občine Kranjska Gora Janez Hrovat, in minister za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti Janez Cigler Kralj. Slednji je začutil veliko povezanost in močno iskrico življenja v Viharniku.

Direktorica doma Karmen Romih in lastnik doma Matjaž Čampa sta z drobno pozornostjo in s stiskom rok izrekla posebno zahvalo vsem zaposlenim, ki že deset let s svojim strokovnim znanjem in empatijo dajejo posebno vrednost Viharniku.

V poseben ponos pa so nam naši stanovalci, ki nam zaupajo in so pri nas našli svoj kotiček miru.

Prireditev smo zaključili z rezom v torto, v katero sta še zadnjič zarezala naša lastnika, zakonca Čampa. Dva velika človeka, ki si upata sanjati in slediti sebi. Sta najboljša učitelja, ki sta s svojim zgledom v teh desetih letih dala zelo dobro popotnico vsem nam.

Vse najboljše, Viharnik.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Sprehodi za nasmeh

Pripravila: Jerneja Zakrajšek, farmacevtski tehnik

V letošnjem letu smo se stanovalci in zaposleni kar nekajkrat odpravili na sprehod. Meni najljubši je sprehod do jezera Jasna. Vsak od nas, zaposlenih, poprime za invalidski voziček, saj s tem pričaramo nasmeh na obraz tudi našim stanovalcem, ki sami ne zmorejo do tja. Pot se vse od našega doma počasi vzpenja, zato smo na cilju pošteno utrujeni. Na pomolu si uredimo prostor za malico, klepet in prečudovit razgled na Razor in Prisank. Ker pa čas

v naravi hitro mine, naredimo še nekaj skupinskih fotografij in že se odpravimo nazaj domov, saj se približuje čas kosila.

Vsako leto se nekajkrat sprehodimo tudi do središča Kranjske Gore na dišečo kavico in s tem obeležimo svetovni dan Alzheimerjeve bolezni in nekdanji praznik, dan mladosti. Stanovalci se tega dogodka zelo veselijo, saj se večina stanovalcev središča Kranjske Gore spominja iz svoje mladosti.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Olimpijski Viharnik

Pripravila: Ula Rupnik, fizioterapevtka

Popolnoma običajen dan je prebudilo glasno vzklikanje ob spremljavi navijaške glasbe. Glasno športno navijanje je privabilo stanovalce iz sob na pravo olimpijsko prizorišče. Maskota panda in grška boginja Atena sta oznanili pričetek zimskega spektakla. Ob glasbeni spremljavi smo se vrhunski športniki podali na predstavitveni nastop, kjer so stanovalci lahko поблиže spoznali olimpijce. Tako smo vse stanovalce povabili na pravi pričetek olimpijskih iger v avli. Ura je odbila dve in stanovalci so se zbrali v avli. Olimpijske igre so se, kot se spodobi, pričele z Ateninim prižigom olimpijskega ognja. Grška boginja Atena je tudi celotno tekmovanje izvrstno povezovala. Prvi se nam je predstavil Sziba Poledenko na svojih sankah, na katerih smo videli kar nekaj trikov. Naslednje tekmovanje se je odvijalo v curlingu. Nastopili sta švedska in slovenska ekipa. Švedsko je predstavljala Tonesdottir Inge. Slovenijo pa sta zastopali sosedova Francka in Kovačeva

Micka. Tekmovanje med njimi je bilo zelo napeto. Na koncu sta si ekipi razdelili prvo mesto. Kot naslednja se nam je predstavila smučarska skakalka, ki je poletela daleč med občinstvo. S svojim dolgim poletom je presenetila prav vse gledalce. Nato pa se je na odru kar naenkrat pojavil hokejski plošček in sledilo je glasno vzklikanje dveh naših najboljših hokejistov. Pričel se je pravi hokejski spektakel, v katerem so se lahko preizkusili tudi naši stanovalci. Vsi naši športniki so se predstavili in pripeljali v dom pravo olimpijsko vzdušje. Kot se spodobi, so se olimpijske igre zaključile z zabavnim delom. Svojo plesno točko je pripravila maskota panda in tako zvalila kar nekaj stanovalcev na plesišče, kjer smo skupaj zaplesali ob glasbi. Ne smemo pa pozabiti še na našega odličnega fotografa in managerja športnikov, ki nas je spremljal in fotografiral v vseh ključnih trenutkih. To je bila zagotovo edinstvena odprava doma Viharnik na olimpijske igre.

Vir: arhiv doma.

Viharniška koktejl zabava

Pripravila: Mateja Kogovšek, računovodkinja

Ob toplih dnevih večkrat pomislimo na brez-skrbno poležavanje nekje ob morju, s pomirjujočo glasbo v ozadju ter dobrim koktejlom v roki. Da bi vsaj malo tega vzdušja pričarali našim stanovalcem, smo viharniški vrt spremenili v pravo havajsko plažo s havajskim barom. Zaposleni smo narezali sadje, iz katerega smo izdelali sadno nabodalo, ki je krasilo prav vsak kozarec, poleg slamice in dežnika seveda. Za vrhunske brezalkoholne

koktejle sta poskrbela naša hišna barmana, Benjamin in Blaž, v pomoč pa sta jima bili Havajki Ula in Elvise. Svoje brbončice smo razvajali s tremi okusi, in sicer smo jih poimenovali jagodni poljub, kokosov objem in modra iluzija. Za popestritev dogodka je poskrbela tudi mama Zofka s svojim hudomušnim pristopom. Utrinke s havajske plaže smo ujeli v fotografski okvir.

Vir: arhiv doma.

Z roko v roki

Ko si podamo roke

Pripravila: *Elvisa Čatak, delovna terapevtka*

Mednarodni dan starejših smo letos obeležili s pesmijo, ki se širi po Dalmaciji, in z izletom v kraj, kjer se veličastno postavlja naš vsemogočni očak.

Večer pred dnevom, ki obeležuje pomen starosti, se je naša avla spremenila v pravo malo obmorsko mestece. Velika barka na obzorju, medla svetloba svetilk na mizi, glas galebov, živo pisani koktejli in dalmatinske pesmi Klape Gallus so vsakega od nas popeljali na svoj konec spominov. V teh ritmihi smo uživali pozno v večer.

Naslednje jutro smo se že navsezgodaj zbudili polni vtisov in hkrati polni pričakovanj novih podvigov. V sklopu delovanja fundacije Aljažev kraj, v želji, da bi pripomogli k ohranitvi kulturne in naravne dediščine ter razvoju krajev pod Triglavom, smo se povezali z različnimi

generacijami na 1.medgeneracijskem planinsko-likovnem dogodku. V Aljaževem domu v Vratih smo se zbrali stanovalci Viharnika, osnovnošolci OŠ 16. decembra Mojstrana, člani gorenjskega društva za cerebralno paralizo Sonček, člani Gorske reševalne službe Mojstrana in Planinskega društva Dovje - Mojstrana. Po toplem sprejemu in kavici smo bili priča prikazu reševanja gorskih reševalcev. Sprehodili smo se tudi do spomenika padlim partizanom gornikom, bolj poznanem kot »klin«. Po kosilu je v Šlajmerjevemu domu potekala delavnica umetnikov, ki slikajo z usti in nogami. Željko Vertelj in Eric Pibernik sta predstavila svoje življenje in delo ter prikazala svoj način slikanja. Naši stanovalci so dobili navdih in se tudi sami preizkusili v slikanju na ta način.

Vir: arhiv doma.

Medgeneracijsko sodelovanje

Pripravila: Elvira Mustafi, pisarniška referentka

V maju so bile v domu izvedene različne delavnice v sodelovanju Ljudske univerze Jesenice in Ane Kersnik Žvab. Stanovalci so se učili pravilnega dihanja, globokega sproščanja, pravilne telesne drže in pravil o zdravi hrbtenici, o mandalah ter z bogatim programom in pestrim naborom vaj aktivno preživljali dopoldneve. Kakovostno in praktično znanje bodo stanovalci lahko prakticirali tudi po zaključku delavnic in s tem poskrbeli za vitalnost telesa, uma in duha še naprej.

Tudi letos je v domu Viharnik potekalo medgeneracijsko druženje pod okriljem Razvojnega agencije zgornje Gorenjske - RAGOR. Tako so bili dnevi naših stanovalcev obarvani glasbeno kot tudi ustvarjalno. Uživali so ob plesnih in pevskih talentih osnovnošolcev, skupaj z njimi pa na enem izmed srečanj izdelovali tudi lovilce sanj. Pa poznate indijansko legendo, kako je nastal lovilec sanj, eden glavnih svetih predmetov Indijancev? *Pred davnimi časi, ko je bila beseda le zvok, se je stari Lakota šaman nahajal na vrhu gore, kjer je dobil vizijo. V viziji se mu je prikazal Iktome, veliki učitelj modrosti, v obliki pajka in mu govoril v svetem jeziku. Medtem ko je govoril, je pajek vzel obroč iz vrbovih vej, na katerem je imel šaman privezane perje, kroglice in darove*

ter začel plesti mrežo vanj. Govoril mu je o ciklih življenja: »Začnemo kot otroci, nato prehajamo iz otroštva v mladost, zrelost in starost. Ko ostarimo, nekdo prevzame skrb za nas, kot bi bili spet otroci, in tako se cikel življenja zaključi. V vsakem življenjskem obdobju se nahajajo moči, nekatere so dobre, nekatere slabe. Če bomo poslušali dobre, nas bodo peljale v pravo smer, če bomo poslušali slabe, nas bodo peljale v napačno smer in nas oškodovale,« je dejal.

Ko je spletel mrežo v obroču, jo je dal šamanu: »Mreža je popoln krog, z luknjo na sredini, uporabi jo, da pomagaš ljudem doseči njihove cilje, da bodo imeli vedno dobre ideje, sanje in vizije. Če verjameš v Velikega duha, bo mreža zadržala dobre vizije, slabe pa bodo odšle preko sredinske luknje.«

Stari šaman je predal vizijo svojim ljudem in od takrat imajo Indijanci lovilca sanj za sveti predmet, obešajo ga nad vhod njihovega tipija, da ujame slabe sanje in vizije ter prepušča le dobre. Slabe se ujamejo v mrežo in razpadejo v prvem jutranjem sončnem žarku. Pravijo, da lovilec sanj drži usodo prihodnosti.

Vir: dream-catchers.org

Vir: arhiv doma.

Obisk iz sosednje Avstrije

Pripravila: Sonja Hüll, socialna delavka

Pravijo, da dober glas seže v deveto vas. Tako se je dober glas o domu Viharnik razširil tudi na avstrijsko Koroško. V začetku maja smo gostili učenke iz Šole za socialne poklice (Schule für Sozialbetreuungsberufe 2 des Kärntner Caritasverbandes) iz Celovca. Ga. Alexandra Beges Deutz je svoje učenke pripeljala na ogled našega doma, saj je tudi sama rojena v Sloveniji in ji je sodelovanje z ustanovami znotraj naših meja zelo ljubo.

Učenke so pripravile pester program za naše stanovalce, od glasbenih točk do kviza, stanovalci pa so se lahko preizkusili tudi v igranju ceter. Gostje so se izkazale tudi s peko njihovega tradicionalnega kolača, ki so ga prinesle s seboj in so v njem uživali tako stanovalci kot zaposleni. Ker je avstrijski izobraževalni in sistem precej drugačen od slovenskega, smo se imeli o čem

pogovarjati. Drugačen je tudi sistem zaposlovanja in dela v domovih, zato je bil ogled doma dobra podlaga za izmenjavo izkušenj in mnenj, poslovali pa smo se v želji, da se še srečamo.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Kurentovanje v Viharniku

Pripravila: Ula Rupnik, fizioterapevtka

V daljavi so se zaslišali glasni zvonci in že čez nekaj trenutkov so skozi vrata Viharnika vstopili kurenti. S poskakovanjem in glasnim truščem želijo odgnati zimo in zlo, hkrati pa priklicati pomlad in dobro letino. Skupaj z zaposlenimi so se podali na vsako skupino posebej, kjer so jih pričakali stanovalci. Kurenti so se zaradi svojih visokih rogov le s težavo prebijali skozi dom. Poleg ogromnih zvoncev in visokih rogov pa so

opremljeni tudi s palico ježevko, na katero so ulovili kar nekaj kosov robcev in spodnjega perila. Kot narekuje tradicija, morajo ženske en kos podariti kurentu. Naše gospe so bile kar pogumne in razigrane, tako da se je na ježevkah znašlo kar nekaj kosov spodnjega perila. Stanovalci so bili kurentov zelo veseli. Skupaj smo se nasmejali in v upanju, da smo odgnali zimo, pričakovali pomlad.

Vir: arhiv doma.

Pikniki

Pripravila: Elvira Mustafi, pisarniška referentka

Pomlad in piknik gresta skupaj kot poletje in sladoled. Čas zelene trave, vonj po cvetlicah in ravno prav toplo sonce kar kličejo po druženju in preživljanju časa na prostem. Če k vsemu temu dodamo še zvoke harmonike in dobrote z žara, pa nastane popoln recept za zadovoljne in nasmejane obraze naših stanovalcev, ki so skupaj z zaposlenimi preživeli lepo in sproščeno dopoldne.

Na drugi strani pa je prelepa in barvita jesen čas, ki ne more mimo dišečega, pečenega kostanja in vsakoletnega že tradicionalnega kostanjevega piknika v domu Viharnik. Letos smo kraj dogajanja preselili kar na skupine stanovalcev, kar pa nikakor ni bila ovira za dobro vzdušje, prijetno druženje in uživanje v sladkem in priljubljenem daru narave.

Vir: arhiv doma.

Podobe Viharnika

Domski obrazi

Vsako leto v rubriki Domski obrazi spoznavamo naše zaposlene, tokrat pa smo prostor namenili tistim, ki našim redno zaposlenim priskočijo na

pomoč. To je naša nepogrešljiva pomoč od zunaj, od upokojencev, drugih zaposlenih, pa vse do študentov.

Tončka Trako, receptorka

Po poklicu sem dipl. upr. org. Svojo štiridesetletno kariero sem opravljala v podjetjih Merkur, d. d., in Mersteel, d. o. o., v prodaji črne metalurgije. Upokojenka sem že peto leto. V prostem času uživam v naravi, berem knjige z zdravstveno in psihološko vsebino, pečem peciva in se ukvarjam z vnucoma, ki trenirata hokej. Sem ljubiteljica živali, imamo dva maltežana in mucka Maine Coona. Za delo v domu Viharnik kot receptorka sem se odločila, ker sem v njem našla izpolnitev sebe in sem v tem okolju srečna. Všeč so mi kultura in vizija doma ter izredna čistoča. Hvaležna sem, da sem lahko del čudovite ekipe, ki jo odlikuje platinasta odličnost. Ko stopim v dom, dobim občutek, kot da sem v hotelu. Imam veliko pozitivne energije in sem rada aktivna v družbenem okolju. Rada imam starejše ljudi, komunikacija z njimi mi je v veliko veselje. Svoje navdušenje nad pestrostjo življenja rada prenašam na druge, čeprav se večkrat tudi

Vir: osebni arhiv.

sama najdem na barki s polomljenimi krili in uničenim krmilom. Za seboj vedno pustimo sled, zato je naše poslanstvo skrb za starejše, ker s tem, ko pomagamo starejšim, pomagamo sebi za našo prihodnost, ko bomo tudi sami ostareli. Moj moto: V volji je moč.

Tadej Lombar, kuhar

Že kot majhen sem se rad potikal okrog štedilnika v kuhinji. Za to je bila zaslužna moja mama, saj je bila kuharica v tovarni Sava. Mnogokrat me je odpeljala seboj v kuhinjo in mi pokazala skrivnosti, ki so me pritegnile in popeljale v svet kuharstva. Končal sem osnovno šolo in se odločno vpisal na srednjo gostinsko šolo na Bledu in jo uspešno končal. Po srednji šoli sem se vpisal še na višjo strokovno šolo za gostinstvo in turizem. Po opravljeni diplomski nalogi, ki sem jo opravil pod mentorstvom Matjaža, sem diplomiral in začel z delom. Najprej kot degustator v Drogi Portorož, nato pa tudi kot vodja kuhinje po različnih hotelih. Delo v kuhinji in z ljudmi me veseli. Rad delam tudi v domu Viharnik, saj je delo zelo pestro in raznoliko ter mi prinaša nove izzive.

Vir: osebni arhiv.

Blaž Oman, pomočnik vzdrževalca

Prihajam iz mesta »rdečega prahu«, znanega predvsem po železarstvu, ki ga obdajajo Karavanke in Mežakla. Star sem 23 let in trenutno zaključujem s pisanjem diplomskega dela na Višji šoli za gostinstvo, wellness in turizem Bled, smer gostinstvo in turizem. V prostem času pogosto obiskujem okoliške vrhove, se družim s prijatelji ter igram hokej v Hokejskem društvu Bohinj. Hokej me navdušuje že od malih nog, ko sva z očetom hodila na hokejske tekme v dvorano Podmežakla. Z začetkom srednje šole sem začel delati v gostinstvu, najprej sem se praktično izobraževal, med poletnimi počitnicami pa opravljal tudi počitniško delo. Spoznal sem mnogo različnih gostinskih obratov (domača, količinska, dietna in sodobna kuhinja). V domu Viharnik sem začel delati kot kuhar, kasneje pa sem gostinstvo postavil na »stranski tir« in sedaj tu že eno leto delam kot

vzdrževalec. Delo me navdušuje, ker vsakodnevno pridobivam nova znanja in izkušnje, ki mi bodo koristile v življenju. Druženje s stanovalci doma Viharnik me veseli, rad jim pomagam in z njimi poklepetam.

Vir: osebni arhiv.

Lara Košir, dijakinja

Sem Lara Košir, dijakinja 4. letnika Srednje šole Jesenice, smer zdravstveni tehnik. V času šolanja sem opravljala obvezno prakso v domu Viharnik. Zaradi dobrih odnosov in ker mi je bil način dela zelo všeč, sem se odločila, da tu opravljam tudi študentsko delo in si nabiram nove izkušnje. Svoj prosti čas najraje preživim s prijatelji ali pa na sprehodu s svojim kužkom.

Vir: arhiv doma.

Za telo in dušo

3 gibanjem do sanj

Pripravi: Benjamin Bešič, delovni terapevt

Tradicionalne Viharniške športne igre so se tudi v letošnjem letu odvijale na prostem v objemu narave. Lepo vreme, dobra volja, šport in druženje so vedno dober recept za zabavno preživljanje dopoldneva v našem domu.

Stanovalci so se ekipno pomerili v treh disciplinah, pri katerih je najbolj pomembno medsebojno sodelovanje in spodbujanje. Smeh in dobra volja pa sta tisto, kar privabi k sodelovanju na Viharniških igrah. Končni izid tekmovanja pa je, kot je že v navadi, prinesla zadnja disciplina. Pomerili smo se v igranju mini golfa.

Po koncu vročega tekmovanja je sledilo prijetno osvežilno presenečenje v obliki sladoleda za vse sodelujoče in gledalce, ki so zavzeto spodbujali svojo ekipo.

Kegljanje je šport, pri katerem je z metom krogle za kegljanje treba podreti čim več kegljev in je aktivnost, ki je našim stanovalcem blizu in jo poznajo. Nekateri so se s tem športom srečali prvič, spet drugi so v preteklosti redno obiskovali rekreacijska tekmovanja.

Z uvedbo aktivnosti kegljanja pri nas pa nismo podirali le kegljev, temveč tudi ovire, ki naše stanovalce omejujejo pri sodelovanju. Ekipa terapevtov je tako poskrbela, da so vsi stanovalci, ki so imeli željo, lahko sodelovali. Za vsakega so

individualno poskrbeli, da je met lahko izvedel. Pri tem so prilagodili okolje, aktivnost ali položaj, ter jim omogočili sodelovanje.

Aktivnost je potekala enkrat mesečno v okviru tekmovanja. Zmaga pa ni vedno tista, ki nam prinese veselje, temveč je to tudi vsak uspešen poskus zbijanja keglja in sodelovanje.

Letošnje leto nam je postreglo z veliko lepimi, sončnimi in toplimi dnevi. Kot je to že v naši navadi, se ob takih dnevih jutranja telovadba seli na prosto. S soncem obsijan park pred domom in pogled na modro nebo nam da dodaten zagon in željo po gibanju, kar izkoristimo za aktiven začetek dneva.

Obiskanost telovadbe na prostem je vselej izjemna, zato se trudimo, da ob vsaki priložnosti izpeljemo telovadbo na svežem zraku. Vadba na prostem tako pripomore ne samo k razgibavanju, temveč tudi k boljšemu duševnemu počutju in večji socialni interakciji. Vadba na prostem ima prav tako pozitivne učinke na uravnavanje telesnih hormonov, izboljšanje koncentracije in splošno dobro počutje.

Tudi v prihodnje se bomo trudili, da naše gibanje povežemo z naravo in tako poskrbimo za boljše počutje med bivanjem v domu Viharnik.

Vir: arhiv doma.

Pismo svojke

Pripravila: Anja Starman, svojka

Moja mami Barbka se je kot mala 1030-gramska kepica med vojno januarja 1942 z dvojčico Vito borila za najdragocenejše darilo, ki sta ji ga poklonila starša - za življenje. Bila je majhna kot dlan, a vztrajna kot bik. V otroštvu in mladostništvu je trenirala plavanje in gimnastiko. Kasneje je bila pogosta gostja v »Festivalni«, kjer so plesali »Tržačana« in rok`n`roll. Športna je bila vse življenje, še pri sedemdesetih je naredila kolo in stojo. Ob nedeljah je kuhala govejo juho in pekla jabolčni štrudelj. V Narodnem domu je vodila telovadbo za Cicibane. Zelo dobro je štrikala. Rada je bila z rokami v zemlji in rožah. Vsak dan je nekaj presajala, obrezovala, pometala. Na dan pred poroko sosede Mojce je globoko v noč grabila pesek in pulila plevel. Da bo lepo. Na obisk ni nikoli prišla brez svojih vrtnih rož. Spomnim se, kako me je učila, da je bolje desetkrat zastonj pozdraviti kot enkrat pozabiti. Pa dojenčka je treba obračati z boka na bok, da bo imel »tako lepo tržaško glavco«.

Oči, njen mož Marko, je govoril, da je večna, neuničljiva optimistka. Po žalostnih dogodkih in pretresljivih izgubah se je vedno znala pobrati in poiskati razlog za srečo. Zadala si je nov izziv, nov cilj, nov smisel v življenju. Ne vem, ali zaradi neizmerne žalosti ali pa je taka enostavno bila. Zadovoljna. Nasmejana. Pozitivna. Vedno za akcijo. Elegantna. Glasna. Klepetava. Družabna. Marsikdo jo je označil za sončno.

Bila je majhna v telesu in velika po srcu. Z lahkoto si jo spravil v smeh. Včasih se je tako krohotala, da je morala iz varnosti prekrižati noge. Enkrat, ko sem bila še (tečna) najstnica, smo bili na smučanju. Kobacala se je s sedežnice. Nekako ni zvozila ovinka in se je zabila vame. Obe naju je položila. In počasi sva zdrseli čez prelomnico in se peljali po smučišču. Vse je bilo zverženo, ena noga čez drugo. Smučke so odletele, kolena so se navijala. Vse naju je bolelo, ona pa se ni mogla nehati režati, ko je gledala moj osramočeni pubertetniški ksiht, ki je govoril sam zase.

Vir: osebni arhiv.

Rada je kofetkala in pila kavo. Dolgo, brez. Rada je čakala in obvezno vlekla cigarete. Plave Kim. Zelene Kim. Oranžne Kim. Pa Milde sorte, 57 in Boss silver. So bila obdobja, ja. Kadila je vse življenje. Na skrivaj. V službi ter po obiskih pri Ajti, Mariji, Kati, Veri, Mojci, Viti, Meti in Opalu. Doma je nikoli nismo ujeli. Vsake toliko se ji je vseeno pokadilo za hrbtom. Tu in tam se je pokazal kakšen nov, na brzino ugasnjen ogorek v tegelcu med rožami.

Poleti sta z Markom naročala »italijančka«. Ja, njen Cuki. Cuki Marko ... Vsako jutro ji je prinesel zajtrk v posteljo. Pladenj s čajem, kakavom in dvema popečenima kruhkoma. Ona se je potuhnila in čakala, dokler ga ni dobila.

Barbka je bila vedno našminkana. Vedno nalakirana z rdečo. Štorkljala je s 7+ centimetrskimi štikli. Kaj je bilo najbolj običajno? Videti Barbko teči v salonarjih in ozki preklani kikli. S stilom, s čisto eleganco. Pravila je, da brez štiklov sploh ne zna hoditi. Niti ni veliko hodila, je bila kar na hitro narejena in je pretežno tekla. Vedno se ji je mudilo. Praviloma je bil njen status nekje med »za las točna« in »netočna«.

Bila je zelo unikatna. Pozimi je spala z ugasnjenimi radiatorji ob odprtem oknu. Na plaži je ležala v najhujši vročini med 11. in 15. uro. Ob desetih ponoči je pulila plevel in obrezovala grmičke. Med tednom je pred šesto zjutraj sekljala in mešala, da smo si Andrej, Žiga in jaz pogreli kosilo, ko smo se vrnili iz šole. Komaj je čakala, da zapade sneg, in potem je na par uric z lopato praskala pred hišo. Bila je zelo unikatna, ko je prištorkljala ob koncu mojega nastopa, potem pa ponosno vstala in najglasneje ploskala.

Vedno je bila na voljo za vnukinje. Z Markom sta jih v dobrih časih vozila na morje za ves mesec. Morje sta tako oboževala, da sta za vnukinje postala nono in nona s koprsko registracijo. Pogosto so obiskali živalski vrt, Ljubljanski grad, Rožnik in se še večkrat podali z viške Grbe peš na sladoled v Čolnarno.

Z vso ljubeznijo in predanostjo je skrbela za Cukija, ko ga je zdravje začelo zapuščati. Po njegovi smrti si je želela, da bi samo obstajal. Samo, da bi bil tam. Bila je čisto izgubljena brez njega. In v resnici je postajala vsak dan bolj zbegana in dezorientirana. Pol leta po njegovi smrti jo je ustavila možganska krvavitev. Zdravniki ji niso dali skoraj nič možnosti za preživetje, pa vendar se je trmasto oklepala življenja. Po okrevanju je potrebovala celodnevno spremstvo, zato se je poleti 2019 strinjala z odhodom v Dom za starejše.

Zadnja tri leta je imela res izjemno srečo. V domu v Kranjski Gori si je ustvarila novo življenje. Lepo obdobje. Med srčnimi zaposlenimi in sošolci. Med soborci, kot sta radi rekli s Sonjo. Sonja in Barbka, Barbka in Sonja. Cimri, sostanovalki, družabni klepetulji. Neponovljivi dvojec, enkratno prijateljstvo, vdanost, pozornost, en sam velik hec. Dve zabavni, optimistični puncici na počitnicah. Bili sta med najbolj zagnanimi udeleženci na likovnih delavnicah, ki sva jih

vodili s hčerko. Obe sta bili presrečni, kadar sta ju obiskala kosmatinca Moris in Maks. Kolikokrat smo se odpeljali do jezera Jasna na sprehod, kavo in kakšno sladico. Ali pa na Vršič po sneženo kepo za sošolce in pobožat ovce. In do reke, kjer sta se spraševali: »Dej nekaj povej Anja... Kako to, da reka teče in teče, pa se nikoli ne izteče?«

Zdravniki so menili, da imata demenco, onidve pa sta vedno rekli: »A dej, pretiravajo. Mal mava sklerozo, sam to je čist normaln.« S Sonjo sta mi enkrat razložili svoje stanje: »Veš, Anja, sej midve nisva zares tolik dementsni. Glih prav, da naju ne vržejo z Demence.« Barbkina demenca je bila včasih prav simpatična. V nevrološki ambulanti jo je zdravnica vprašala za datum in je odgovorila, da tega pa res ne rabi vedeti, saj je v penziji. Januarja je rekla, da je pomlad in se nato spretno izmuznila, da je v bistvu mislila, da je toplo kot pomladi. Kot bivša komercialistka je še vedno spretno in za šalo odštevala po sedem od sto navzdol.

Septembra 2022 je imela žal drugo zelo obsežno možgansko krvavitev, po kateri je zelo oslabela. Barbka je svoj cikel na Zemlji sklenila zadnjega septembra letos.

Moja mami Barbka je doživela 80 zim, pomladi, 80 poletij in ujela je tudi zadnjo jesen. Življenje ni samo preživela. Živela je na polno. Barbka je edinstvena, nepozabna. Z bogato vsebino.

Vir: arhiv doma.

Pismo stanovalke

Pripravila: Pavla Tihole, stanovalka

Rada živim v Kranjski Gori v domu Viharnik. Stanovalci smo v obdobju, ko potrebujemo pomoč. Velika sprememba je, ker je to skupnost, ki se ji je treba prilagoditi.

Rodila sem se leta 1934 kot šesti otrok. Od sedmega do enajstega leta sem bila v izgnanstvu, nato pa sem obiskovala šolo v Krškem, Kamniku in Ljubljani. Bila sem po internatih. Končala sem administrativno šolo. Leta 1951 sem se zaposlila na Okraju Krško, leta 1963 pa sem nastopila službo na Skladu za gradnjo bolnišnice Ljubljana. To je danes Univerzitetni klinični center - UKC na Zaloški cesti 2. Na tej lokaciji so bile majhne družinske hišice. Sklad je poskrbel za nadomestna stanovanja. Gradnja se je začela in inšpekcije so si podajale kljuke. Bilo je zelo živahno. Vsaka klinika je imela svoje potrebe in svoje zahteve, ki so se usklajevale z arhitekti in tujimi dobavitelji opreme. Bila sem polno zaposlena na delovnem mestu tajnice 22 let. Ko je bil UKC gotov, sem se upokojila.

Postala sem babi in pomagalka hčerkinu družini. Zelo rada se spominjam tistega časa. Takrat sem pomagala njim, sedaj pa mi oni to dvojno vračajo. Hvaležna sem, njim se moram zahvaliti, da so našli prostor tu, v Kranjski Gori v našem domu.

Dom je prijazen, prostori novi, svetli, čisti, osebje prijazno, pripravljeno pomagati. Jaz sem s svojo težavo vezana na pomoč medicinskih sester in tehnikov, za kar sem hvaležna in se vsem lepo zahvaljujem. Ugotavljam pa, da smo stanovalci zelo nesproščeni in zaprti vase ter nezadovoljni. Premalo se zavedamo, da nam bolečine, tegob starosti ne morejo odvzeti - to moramo premagovati sami.

Okolica doma je lepa, lepše ne more biti. Dnevi so polni zadovoljstva, včasih pa tudi dnevi slabega razpoloženja.

Vir: arhiv doma.

Nadežda Kerševan, 100 let

Pripravil: Bojan Kerševan, svojec

Nadežda 'Nada' Kerševan, roj. Banković, se je rodila 19. novembra 1922 v mestu Valjevo, Srbija (takrat kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev), v družini brigadnega polkovnika v kraljevi gardi Dragoljuba Bankovića in matere Zorice, roj. Mihajlović, po poklicu učiteljice. Nadežda je bila ena od treh otrok, sestra Dragica je bila starejša dve leti, brat Radoslav pa mlajši osem let. Sestra Dragica je umrla še kot dekle za tuberkulozo, bratu Radoslavu pa je uspelo, da se je po težkem otroštvu pobral, končal Pomorsko fakulteto in postal šef donavske rečne flote. Z ženo Ljubico je osnoval družino in dobil sina Slobodana. Zdaj živi upokojsko življenje v Beogradu.

Oba njena starša sta umrla sorazmerno zgodaj, oba še pred šestdesetim dopolnjenim letom. Oče se je med drugo svetovno vojno boril tudi v Grčiji in Bolgariji, kjer je bil težje ranjen, poleg tega pa je še zbolel za tifusom. Ko se je vrnil domov, je po nekaj letih zaradi posledic bolezni in vojne same umrl. Kmalu zatem je za rakom umrla še mati. Nadežda je s smrtjo matere postala sirota, tako kot njen mlajši brat. Moramo vedeti, da zdravstvo v tistih časih ni bilo razvito tako kot danes. Kmalu po vojni se je Nadežda skupaj s svojo teto in bratrancem preselila v Kragujevac. Tam je Nadežda spoznala mladega, lepega, postavnega Slovenca, njenega kasnejšega soproga. Kako ga je spoznala in kako so stvari nadalje potekale, bo najbolje povedala ta anekdota.

Postavnemu Slovincu je bilo ime Milan, ravnokar je končal vojaško akademijo, ukvarjal se je s športom (atletika, boks ...), bil je izreden strelec s pištolo (na dveh vsearmijskih prvenstvih v streljanju s pištolo je zasedel prvo in drugo mesto!; lahko bi rekli, da je Rajmond Debevec njegova reinkarnacija), zelo rad je plesal in obiskoval kulturne prireditve. Vmes moram poudariti, da so v tistih časih mladi oficirji po celi Srbiji bili glavne tarče mladih srbskih deklet. No, pri Nadeždi Kerševan je bilo drugače - ona je postala tarča nekega mladega oficirja. Sicer ne takoj na začetku, pa vendarle. Kot že

povedano, mlad slovenski oficir je rad plesal. V večji stanovanjski hiši, kjer je stanovala Nadežda s svojo mamo in teto, je stanovalo tudi nekaj študentk. Kje je Milan spoznal eno od teh mladih (verjetno tudi lepih, a ne?) študentk, se ne ve. Ve se pa, da je vsako soboto ob določeni uri prišel po svojo soplesalko in jo odpeljal z vojaškim džipom na ples. Ja, takrat je to tako šlo. To je trajalo kar nekaj mesecev. Po kasnejših govoricah sem izvedel, da se je Milanova takratna soplesalka neke sobote počutila slabše in je želela ostati doma. Milan se je s tem strinjal in jo obenem vprašal, če je katera od njenih prijateljic pripravljena iti z njim na ples. Takoj se je ena javila in nov parček se je odpravil proti Kulturnemu domu, kjer so se odvijali plesi in ostala družabna srečanja. Ti Milanovi obiski in 'ugrabljanje' študentk za plese je trajalo še kak dober mesec. Preden nadaljujem, moram poudariti, da je Milan ob teh številnih obiskih stanovanja v drugem nadstropju te hiše, večkrat na stopnišču ali pred vrati srečal Nadeždo, ki sicer ni bila študentka, je pa verjetno imela kake druge atribute, ki jih ostale punce iz hiše niso imele. No, in tako se je enkrat zgodilo, da se je neke sobote Milan s šopkom rož pojavil pred stanovanjem, kjer je živela, ne boste uganili - Nadežda. Vrata je odprla teta, in Milana, ki ga je sicer poznala na videz, vprašala, kaj želi. Mlademu Slovincu ni bilo nič nerodno vprašati, če bi šla Nadežda z njim na ples. Je pa zviti Slovenec prišel najmanj tri ure pred začetkom plesa, da ne bi njegova najnovejša izvoljenka lahko imela za izgovor, da nima časa, da se pripravi za ples. Teta je povabila gosta v stanovanje in kmalu so vsi skupaj sedeli za mizo, Milan, Nadežda in njena teta. Nadežda je Milanu takoj povedala, da bi sicer rada šla z njim, da pa ne pleše. Po krajšem pogovoru in spiti kavici se je Milan vljudno zahvalil in odšel. Milana ni bilo v tisti hiši najmanj tri tedne. Ali je vmes hodil na plese ali ne, se ne ve. Ve se pa, da je po dobrih treh tednih Milan (s svežim šopkom rož) še enkrat prišel pred vrata, kjer je stanovala Nadežda, in

nežno potrkal. Spet je odprla teta ..., in Milan je izjavil tako nekako, »da ima novo ponudbo za Nadeždo ...« Nadeždini teti ni bilo nič jasnega, zato ga je povabila v stanovanje. Isto okolje, ista zasedba, druge rože, in druga »ponudba« za Nadeždo. Toda ne direktna, Milan je namreč Nadeždino teto vprašal, ali bi se Nadežda poročila(?) z njim. Kakšne so bile reakcije na to ponudbo, se točno ne ve, ve se pa, da je najmanj pol minute v sobi zavladala smrtna tišina. Po premolku se je prvi oglasil Milan in še enkrat poudaril, da je njegova ponudba srčna in iskrena, in da jih razume, da so malo presenečeni itn. Tokratni obisk se je malo podaljšal, ampak sodeč po samih pogovorih, se je Milan z nasmeškom na obrazu poslovil in odkorakal po stopnicah ...

No, in tako sta se 24. septembra 1954 v Kragujevcu poročila Milan Kerševan in Nadežda Kerševan, roj. Banković. Čez dobro leto (27. oktobra 1955) se jima v Čačku rodil sin Bojan. Od takrat se je družina Kerševan selila po celi Jugoslaviji: Čačak (1 leto) - Karlovac (10 let) - Vrhnika (4 leta) - Ljubljana. Milan Kerševan je umrl 3. oktobra 2009, v starosti 85 let. Kot zanimivost: Tako oče Nadežde Kerševan, kot mož sta bila po činu podpolkovnika. In še ena zanimivost: Nadežda Petrovič (Čačak, 1873-Valjevo, 1915), najbolj znana srbska slikarka se je rodila v Čačku (tam, kjer sem se jaz rodil) in umrla v Valjevu (tam, kjer se je moja mati rodila).

Vir: osebni arhiv.

Nadežda Kerševan se je celo življenje predano in z ljubeznijo posvečala družini, predvsem pa svojemu sinu Bojanu. Bila je delavna, pedantna, rada je kuhala (in slovenske in srbske jedi, baklave, gibanica, sarma, razni piškoti ...) ... Njene baklave so bile božanske ... Ne verjamete? Ena od mojih prijateljic je praznovala okroglo petdesetletnico in me je prosila, če bi ji moja mama napravila nekaj sladice za njeno praznovanje. Mama ji je naredila »dva pleha baklav« (cca 70 baklav), to sem dal v plastično posodo in dostavil tej moji prijateljici. To je bilo v četrtek, praznovanje pa je bilo v soboto. Ko je moja prijateljica (in njeni člani družine, mož in dva otroka) to dobila v roke, v soboto je za goste ostalo: 4 baklave!

Vir: arhiv doma.

Zlate roke in ustvarjalni duh

Ročna dela gospe Helene Kramar

Pripravila: Metka Kern Trček, KUD Jaka Rabič Dovje Mojstrana

Med ljudmi, ki jih srečujemo, nekateri zelo izstopajo. To so ljudje, ki so v svojem življenju nekaj močno vzljubili, se temu posvetili, ustvarjali in namenili ves svoj prosti čas za dejavnost, ki jih je popolnoma prevzela. Mednje sodi Helena Kramar, vseskozi zaljubljena v ročna dela.

Že kot majhna je doma na Belci s pomočjo svoje mame Neže začela presti volno. To pomeni, da je z ovce postrizeno volno s posebnim orodjem - ahlami - zvila v manjše mehke svaljke. S kolovratom je nato tesvaljke spredla v nitke. Volnene nitke je spet s posebnim orodjem zvila v štrene. Štrene je nato moral nekdo z obema rokama držati, da je volno zvila v klobčič. Iz volne v klobčičih je spletała, kar je majhno dekletce, kot je bilo, potrebovalo. Tudi k statvam je rada sedla in tkala blago. Njene spomine na otroštvo je zaznamovala vojna, ki je bila posebej za otroke težko obdobje. Ponosna je bila na staro mamo Heleno po očetovi strani, ki je bila v mladosti šivilja na Dunaju in je kasneje živela na Dovjem.

Kadar se s Heleno pogovarjam o domu, mi pove, da je dovško posest podedovala po stari mami Heleni. Prvotno hišo pa je premišljeno zakoličil Jakob Aljaž, ki je dejal: »Ves dan od jutra do večera vas bo spremljalo sonce.« Hiša res stoji drugače kot druge domačije; v sprednji vrsti dovških hiš, obrnjena s kuhinjskim oknom na jugovzhod in z dnevnim prostorom ter balkonom na jugozahod. Vso svetlobo je Helena s pridom uporabila ter sončne žarke zvečer nadomestila s svetilkami, pod katerimi je pozno v noč ustvarjala različne tehnike vezenja, pletenja, vozlanja (makrame), kvačkanja, tkanja in še bi lahko naštevali. Ustvarila je čudovite vezenine, posebej se je posvetila tehniki vezenja, ki posnema slikarske upodobitve cvetlic, šopkov ... Z njenim znanjem, mentorstvom in izdelki kulturni dediščini ohranja veljavo, kot se spodobi. Pri ustvarjanju ni ostala osamljena. Štirideset let je sodelovala v skupini za ročna dela pri društvu Dolik na Jesenicah, kjer je leta 2009 pripravila svojo razstavo. Štiri desetletja, to je od ustanovitve, je

sodelovala tudi pri skupini za ročna dela v Kulturno umetniškem društvu Jaka Rabič Dovje Mojstrana. Helena, izkušena vezilja, poznavalka različnih tehnik vezenja, je širila svoje znanje in ga delila s kolegicami v skupini. Za društvo je izdelala dva, z narodnim vzorcem okrašena, namizna prta, na katera smo posebej ponosni, saj krasita naš oder na številnih prireditvah.

Za praznik ob štiridesetletnici skupine ročnih del smo se namenili v Dom Viharnik k naši mentorici, častni predsednici skupine Heleni Kramar. Jana Fenz, Danica Smolej ter Helena Kramar so prav od začetka vsa leta sodelovale na delavnicah in razstavah v kulturnem društvu. Stanovalcem Viharnika smo predstavili del obsežnega Heleninega ročnega dela. Ogledali smo si posnetke z razstave Heleninih ročnih del, ki je bila aprila letos v Aljaževem prosvetnem domu na Dovjem in ji čestitali ob življenjskem jubileju. Helena je namreč letos februarja dopolnila devetdeset let. Skupaj smo si ogledali kratek glasbeni film Stara gorenjska ohcet, ki ga je RTV Slovenija posnela v Mojstrani in na Dovjem leta 1964 in v katerem pojejo znameniti pevci Slovenskega okteta, v njihovi družbi pa nastopajo domači folklorniki. Po prireditvi smo se zadržali s Heleno in z našimi sokrajanji v prijetnem pogovoru. Pehtranova potička, zadovoljni stiski rok, prijazni nasmehi, iskri-ce v očeh in iskrene besede, brezčasno vezenje - vse to nam vliva trden občutek, da ostajamo povezani.

Vir: arhiv doma.

Ko ostane sled dotika

Pripravila: Jožica Brajc, stanovalka

Ko si mlad, si želiš vse lepo in dobro. A leta hitro bežijo in mi se staramo, pa tudi življenje se hitro spreminja. Kakor drugi tudi jaz doživljam leta starosti. Živim v Viharniku, kjer se imam lepo. Veliko težav, ki nas tarejo, pa tudi lepi trenutki, so del nas vseh. Tu imamo razne terapije, telovadbo, zabavo. Aktivnosti delovne terapije pa mi pomenijo dodatno razvedrilo. Zelo rada šivam in prav vsak izdelek ima svojo zgodbo. Hvala vsem, ki se trudijo okoli nas.

Vir: arhiv doma.

Ko vse raste in cveti

Pripravila: Karin Kopavnik, bolničarka

Dolgi, mračni dnevi ... Žalost ter solze v očeh, razmišljanje in stiska so stvari, ki pestijo naše stanovalce iz dneva v dan. Razmišljanje, kako jim popestriti dneve, da pokažejo veselje, radost in iskrice v očeh, sploh ni težka naloga, kajti to je moje največje veselje. Zato z njimi rada ustvarjam: prevzamemo gospodinjska dela (pečemo piškote, razna peciva, kuhamo marmelado, delamo sokove ...), za vsak letni čas si okrasimo skupino, ter ko imamo »viška časa«, prižgemo radio ter skupaj zapojemo. V pustnem času pečemo krofe in prav vsi imajo lepe vence. Za velikonočne praznike po skupinah zadiši po potici, barvamo pirhe. Ko nam narava podari sadeže,

Vir: arhiv doma.

skuhamo odlične marmelade, pri katerih si samo še obliznemo prste. Rojstni dnevi so pri nas prave žurke (pojemo, plešemo ter se zabavamo). In na koncu vsega, ko prejmeš lepe besede, stiske rok in vidiš iskrice v očeh, veš, da si na pravi poti - na poti do njihovega zlatega srca.

Vir: arhiv doma.

Božični in Velikonočni bazar

Pripravila: Mateja Kogovšek, računovodkinja

Na tradicionalnem Božičnem bazarju smo na ogled postavili naše vihariške izdelke, za katere lahko zatrdimo, da so prave male umetnine. V prostoru delovne terapije so se gospe zbirale že od septembra in s svojimi spretnimi rokami ustvarile res čudovite izdelke. Prav lepo jih je bilo opazovati in poslušati, kako ponosne so na svoje stvaritve. Poleg vseh ročnih spretnosti se je na gospodinjstvih skupnostih tudi peklo in kuhalo. Tako smo na naši stojnici razstavili omamno dišeče piškote in potico, liker, predpasnike, voščilnice,

blazine, mucke ... Seveda se je vse dalo kupiti s prostovoljnimi prispevki. Ker se zavedamo, da je najlepše združiti mladostniške iskrice v očeh in modrost starejših, so naš bazar odprli učenci Glasbene šole Jesenice in z glasbenim vložkom poskrbeli za pravo praznično decembrsko vzdušje. V Viharniku smo se odločili, da letos slavnostno obeležimo tudi Veliko noč, ki je za katoličane praznik vseh praznikov. Prav v ta namen smo postavili Velikonočni bazar, ki smo ga odprli na dan praznovanja naše desete obletnice.

Vir: arhiv doma.

Prostovoljstvo

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

Prostovoljstvo ima v Sloveniji dolgo tradicijo, je pomemben socialni korektiv družbe, prispeva k povezovanju organizacij in ljudi v lokalnih skupnostih ter omogoča ljudem, da skozi prostovoljsko delo pridobijo izkušnje. V domu Viharnik prostovoljstvo poteka na različne načine. Tako na individualni kot na skupinski ravni pa je nepogrešljiv del kvalitetnega bivanja v domu. Predstavlja vez z zunanjim svetom, medgeneracijsko sodelovanje in omogoča nešteto izkušenj, lepih trenutkov in celo stkanih prijateljstev.

Obiski stanovalcev, vodenje pevskega zbora in raznih ustvarjalnih delavnic, potopisna predavanja ter druženja so le nekatere izmed aktivnosti, ki so jih v letu 2022 izvajale prostovoljke Vida Marolt Meden, Andreja Nagode, Anja in Klea Starman, Stanka Lavtižar ter Darinka Tarman.

Za njihovo predanost in dobrosrčnost se jim lepo zahvaljujem z besedami g. Jožeta Kosa Grabarja ml., ki pravi: »Do svetosti razsvetljenega sveta vodi le prosta volja.«

Vir: arhiv doma.

Novoletna zabava s stanovalci

Pripravila: Maja Pozvek, diplomirana medicinska sestra

Decembrski mesec se je prevesil v drugo polovico, ko smo v domu priredili novoletno zabavo za naše stanovalce. Zaposleni smo skupaj pripravili stanovalce, uredili pogrinjke, okrasili in preuredili dnevne prostore v oder za nastopajoče ter pripravili jedilnice za svečano skupno večerjo.

Našo novoletno zabavo smo obarvali v orientalske barve, ko smo spremljali naše najmlajše trebušne plesalke. Ogreli smo naše pete ob country plesalkah in se zazibali ob zvokih harmonike. Ker pa dobre zabave ni brez »hišnih«, so nas obiskale tudi Zofka, Pikica in Alfica Kičič - ali jih prepoznate?

Vir: arhiv doma.

Izlet v Prekmurje

Pripravila: Marija Benet, kuharica

Z avtobusom smo se odpeljali v Prekmurje. Izpred doma smo odšli okoli sedme ure. Zaposleni so vstopali na različnih avtobusnih postajah vse do Ljubljane. Tam sta se pridružila še ga. Helena in g. Matjaž Čampa. Na avtobusu smo se okrepčali z rogljički in sendviči ter popili kavo, ki so jo pripravili v kuhinji doma. Kar hitro smo prišli do lžakovcev, kjer smo na Otoku ljubezni naredili nekaj skupinskih slik. Z vodičko smo si ogledali plavajoči mlin na Muri in z brodom prečkali Muro. Naši želodčki so postali zelo lačni, postregli so nam z burjašo malico (pečen kruh z zaseko in česnom). Pot smo nadaljevali do Lendavskih goric, kjer so nas lepo sprejeli in pogostili v Hiši vina Cuk. Vidno utrujeni smo se odpeljali v hotel Štrk, ki se nahaja v

bližini Murske Sobotice, da si naberemo moči ob živi glasbi in dobrem spancu. Zjutraj sta nas pričakala obilen zajtrk in dobra kavica. A veselje ni trajalo dolgo. Obiskati smo morali še dom starejših Kuzma. V domu so nas lepo sprejeli in postregli, v spomin smo si lahko vzeli ročno izdelane srčke. Razdelili so nas v več skupin in nas popeljali skozi dom, da smo si ogledali tudi njihov proces dela. Izmenjali smo si nekaj besed dobre prakse in izkušenj, ki nam jih ne manjka. Poklepetali smo še s stanovalcem doma, ki so zelo pohvalili zaposlene in hrano v domu. Polni lepih občutkov in spominov smo se odpravili proti Gorenjski, da izkušnjo povemo še ostalim zaposlenim v Viharniku.

Vir: arhiv doma.

Comettove športne igre

Pripravila: Marija Sovič, računovodkinja

»Zdrav duh v zdravem telesu.« »Dobra volja je najbolja.« »Važno je sodelovati, ne zmagati.« To so bile glavne iztočnice športnih iger zaposlenih v družbi Comett domovi.

Po dveh sušnih letih, ko je zaradi razmer, povezanih z epidemijo covid-19, odpadlo vsako skupno druženje, nam je v septembru 2022 uspelo organizirati in izpeljati športno srečanje obeh domov. Organizator letošnjih je bil Dom Viharnik, kreativni športni vodja pa naš mladi terapevt Benjamin. Ker je nekaj naših sodelavcev doma iz Dolenjske, so igre potekale na dolenjskem koncu, v vasi Blato pri Trebnjem, na lepi lokaciji v naravi ob Florjanovem hramu.

Viharniška ekipa je pripravila pester izbor zabavnih iger, ki so kar vabile k sodelovanju vseh prisotnih. Pomerili smo se v smučanju trojk na travi, hoji

na hoduljah, praznjenju košaric, zavezanih okoli pasu z žogicami, hitrostnem oblačenju - slačenju majice, v igri »kokoška znese jajce« - prenosu žogice med nogami.

Igre smo tradicionalno zaključili z vleko vrvi, kjer je ekipa Pegazovega doma dokazala, da si še ne pusti vzeti tega pokala. Skupni zmagovalec športnih iger 2022 pa je bila ekipa Viharnika.

Preživeli smo lep jesenski dan, poln smeha in zdrave športne tekmovalnosti, v duhu zavedanja, da smo vsi del Comettove skupine in ne glede na lokacijo sodelavci. Zahvaljujemo se vodstvu za posluš, da se zaposleni lahko srečujemo tudi na tako zabaven način, si izmenjujemo mnenja in dobre prakse. Želimo si, da tako sodelovanje ostane tudi v prihodnosti, ko bomo postali del večje skupine z istim poslanstvom - oskrbo naše zlate generacije.

Vir: arhiv doma.

Ejga, a greš z mano?

Pripravila: Beti Legat, vodja objektne higiene

Ejga vzdnič pr malc prav Elvisa, no tko sm jez razumeva: »Beti, pejt za šank.« Ji pravm: »Ja lepo, da s me povabva.« Pa prav: »Ne za šank, napiš raj člank za cajtng Viharnik.«

Ejga, vam bom opisava tist naslov tm zgorej, k prav: Ejga, a greš z mano, grem na božjo pot od Dovja do Brezij. Doble smo se jest, Sonja, Damjana, Mateja, Karin in Miša ob sedmh zutrej na Jerebov deponij. Mov je dž rosiv. Seveda smo mov zobe umile in razkužle, poj smo pa šle veselo prot Jesenicam. Naša Mateja je meva še Mišo s sabo. Jesenice so res dovge tko, da se je še Miša cev cajta praskava inu se sprašvava, kva m je tega treba. K prideš na konc Jesenic, s že skorej na Brezjah. Končn smo pršle na Lipce, smo kr na balah pofruštka. Ejga, božja pot ns je mim avtoceste kr hmov prpelava do Žirovnce, tm smo doble tud ta pru kofe. K smo cevo pot tko molile, se ns je Bog usmilu in v oštarij ns je prčakov kelnar - božji dar. Hvala naš Damjan, ona ns je rešiva pa pvačava kofe. Žov smo mogle naprej inu za drugmu vogalm

ns je čakava še ena sreča - tm je stava naša Jerneja, k ns je poj tud slikova. V tem cajtu s je pa tud vreme mov oštimo. Velik smo čoftale, mov tud požebrale, tko da je ta sredna pot od kašarije do Zapuž zvo hitr miniva. Če čvovk tok čofta, tud mov žen rata. Ustavmo se u Zapužah, nasprot ta zadne oštarije do Brezij, kr na avtobusn postaj. Tm smo še mov zobe splaknile, pa hitr oddrvele naprej prot Brezjam. Še obišemo kostanovo gmajno. Ns že kliče naša Tatjana, ke smo, pa prav naša Karin: »Nek sred šume.« Zvo hit smo pršle iz šume vn. Že drvemo prot Črnicu, tm nm še naša Sonja pokaže, kje ona žvi. Pejmo, pejmo hitr, naša Tatjana ns že težk čaka na cilu. Tm okol dveh pridemo na Brezje, se mov slikamo, k smo že fest lačne, hitr zavijemo prot oštarij »Mobi dik«. Ejga, tud u tej oštarij ns je prčakov božji dar inu zvo hitr postregu inu ustregu. Ejga, še to povem na konc, da nismo šle po kolenh okrog Marijinega oltarja, tko, da ponovimo. Pa srečno, naše popotnice.

Vir: arhiv doma.

*Uiharnikove niti časa
smo prepletli s pomočjo*

- Občina Kranjska Gora
- Lektoriranje Karmen Sluga s.p.

*U letu 2023 vam želimo,
da imate ob sebi prave prijatelje
s katerimi lahko delite žalost in srečo,
da najdete notranji mir, ki ga mnogi iščejo celo življenje,
da vam pogled v jasno zvezdnato nebo
razkrije smisel življenja!
In ne pozabite se zazreti vanj
ter sanjati!*

Kolektiv doma Viharnik

Sledite naši zgodbi na www.dom-viharnik.si